

במדינה

(המשך מעמוד 17)

נלחמים למען הרבי. במיקרה זה, לחמו הטרדנים האלמונים את מלחמתם של החוגים החרדים, השייכים לאגודת ישראל. שכן שבת לפני כן, נערכו אסיפות בכל בתי-הכנסת של החרדים הקיי צוגים — השולטים, למעשה, בבני-ברק — והתקבלה החלטה ללחום בהקמת מועצה דתית. אם תוקם מועצה — הוחלט — יטילו עליה חרם, יסרבו לקבל מידה שי-רותים דתיים.

למעשה, היו האיומים וההטרדות מכוונות אל שר הדתות ורח ורפהטיג, שהניע את גלגלי המחלוקת החדשה. בתשובה למתח-חיים בכנסת, במיסגרת הדיון על תקציב משרדו, הכריז ברורות, כי הוא מתכוון להקים את המועצה הדתית בבני-ברק. כדי להוכיח את רצינות כהונתו, הורה ורפהטיג לפני כארבעה חודשים להפסיק את הקצבת משרדו לעיריית בני-ברק, עבור שירותים דתיים. עכשיו הוא מאיים להקים את המועצה על-פי מינוי מיהללי, ולהרכיב אותה מאנשי שלומו. כאשר תוקם המועצה, תיאלץ עיריית בני-ברק לא רק לחתור על תמיכת משרד-הדתות, אלא אף להעביר ל-מועצה הדתית השנואה את הכסף שהיא מקציבה לשירותים דתיים.

באר-שבע

למי מגיע

מענק?

פרשת מענק מיוחד בגובה 5000 לירות, שקיבל עורא דבי, נציג העבודה במועצת באר-שבע, פוצצה השבוע כמה מן הסודות הכמוסים ביותר מן המרחש בבירת-הנגב. תחילת הפרשה בחברה לפיתוח באר-שבע, אשר למרות שמה, לא הצליחה במלאכתה. כתוצאה, נתמנתה ועדה, שנקראה-ועדת-הרפז, על-שם היו"ר שלה, שחקרה את עסקי החב-רה והגישה דו"ח לראש-העיר אליהו נאווי. היה זה דו"ח קטלני, שסיפר על מכירות ומחירים מוזרים, שיטות-ניהול משוגות. הדו"ח השעורריתי התגלגל במועצת ה-עירייה, ברחובות העיר ובכותרות העיתונים

במשך חודשים ארוכים. חצי שנה לאחר ש-הוגש לעירייה, החליטה זו לקבלו: היא אישרה את תוכנו והטילה על הגולת-העירייה לעבד הצעות מעשיות כרוח המל-צות הדו"ח, תוך חודש ימים.

יותר קדוש מהאפיפיור. זה היה בדצמבר 1968. החודש חלף, וכמוהו חלפו עוד חמישה חודשים נוספים. החברה לפיתוח באר-שבע ממשיכה להתקיים, למרות שה-דו"ח המליץ על פירוקה.

למרות זאת, היתה הפרשה נקבת בשקט, לולא אותן 5000 לירות שקיבל דבי. הוא קיבלן עבודתו המסורה בהעברת שוק הפירות והירקות הישן למקומו החדש. עבודה, שעבודה הוא קיבל כמוכן גם מש-כורת. המענק גרם לסערת רוחות בין עס-קני העירייה. הם זכרו יפה שהיה זה דו"ח דבי שתבע בעבר מחבר מועצה אחר, ס. חפז, להחזיר את כל הכספים שקיבל מן העירייה — לא כמענק, אלא עבור עבודת-תיכנון שביצע, כארייל, עבור החברה לפיתוח. ל-דעת דבי, אסור היה לשלם לחפז אף אגור-רה אחת, מאחר שהוא היה חבר מועצת-העירייה.

למי תודה, למי ברכה? כאשר נת-גלה שדו"ח דבי זה, שחירף נפשו להיל-חם על טוהר-המידות בעירייה, לא מאס ב-מענק עבור עבודה שעבודה כבר קיבל פעם משכורת, פרצה השעוררייה החוצה. תושבי באר-שבע מיהרו להבחין בהבדל הדק שבין חפז לדבי, שבגללו אסור היה לראשון מה-שמות לשני: חפז היה נציג מפ"ם בעירייה, ומפ"ם יושבת באופוזיציה בבאר-שבע. ואילו דבי שייך לעבודה, והעבודה היא בשלטון בעיר.

קושייה נוספת שמעלים התמימים: מדוע וזה רק דבי למענק? היתה הוא היחיד ש-העביר בשתי ידיו את השוק למקומו החדש בהקשר זה מזכירים בעיר את חלקו של סגן-אלוף (מיל.) ששון ברצבי, לשעבר מושלו הצבאי של מרחב הנגב, המכהן כיום כמנהל מחלקת הפיקוח והפקחים בעירייה. שאלה זו, ואחרות, ימשיכו מן הסתם להר-עיד את אמות-הסיפים בבאר-שבע עוד זמן רב.

נוער מאשמה ישחרר רק המוות

כאשר נתפסו יוסף פטיה (20) וחברו כש-ברשותם רכוש גנוב, הודו השניים מייד ו-

ברצבי, נאווי ודבי לאחד נתנו, לשני לא —

הביעו חרטה על מעשיהם. הם שוחררו ב-ערכות. גבי פטיה אף ניתן צו שאסור לו לעזוב את ביתו אחרי השעה עשר בלילה. באחת הישיבות, בהמשך משפטם של ה-שניים, הוברר שפטיה הפר את הצו וירד

לעבור על טרקטור באיזור תעלת-סואץ. כאשר התעורר דיון משפטי סביב הפרת-חוק זו, היה זה דווקא רב-סמל יעקב בן-בסט, מהמדור המרכזי במשרת תל-אביב, שביקש לאפשר לפטיה להמשיך לעבוד שם, מאחר והאיש הביע חרטה, ועבודה זו תעזור לו להשתלב מחדש כאזרח הגון בחברה.

פטיה חזר לתעלה. השבוע, כשהיה צריך להתייצב למתן גזר-הדין במשפטו, הוא לא הופיע. במקומו הגיע לידי השופט, מקס ציר-גובילסקי, מכתב קצר: „צר לנו למסור ל-כבודו, שיוסף פטיה נורה על-ידי צלפים בעת נהיגת טרקטור בתעלה. הוא מת מפצעיו.“

לשון

הדוקטור

המקוצץ

כיצד לכתוב את קיצור המילה „דוקטור“ בצורה נכונה? זוהי הבעיה הכבדה שהביאה במכוונה את עורכי הירחון הפואי אינסי. השכיח בקיצורים הוא ד"ר. רבים אחרים גורסים דר., והמיעוט גורס דר'. לאחר שי-קולים ממושכים, הגיעו העורכים למסקנות הבאות: הצורה ד"ר אינה נכונה, הואיל וה-גרשים בעברית מציינות ראשית-יבות, ו-אילו המילה „דוקטור“ היא לכל הדעות תיבה אחת. הצורה דר. מקובלת בלועזית, ואף היא אינה נכונה, הואיל ואין הנקודה מציינת קיצור בעברית. לפיכך נהוג היה לגרוס בשנים האחרונות את הצורה השלי-שית, דר', כרע במיעוטו. אולם לצורה זו קמו עוררין ועתה החליט הירחון על נוסחה רביעית, בה הוא משתמש כיום: דוק, ה-נימוק: אם פרופסור בקיצור הוא פרופ., יהא דוקטור דוק. העיקר שיהיה שלום על יש-ראל.

דרכי אדם

קורבן

שווא

הקורבן האמיתי שכב שליו בעריסתו. הוא היה רק בן שמונה ימים, ויעברו עוד שנים רבות עד שיגלה שחיו אינם חיים, שהוא לעולם לא יהיה גבר. בינתיים, התייסרו הוריו במקומו, כמו ש-יכולים להתייסר רק הורים היודעים שאבר-המין של בנם נחתך. **מוהד במקום מוהל.** משפחת נעמן* עלתה ארצה ממראקאש שבמרוקו לפני 14 שנה. הם נשלחו ישר לעיר הנבנית קריית-

קורבן נעמן* — ומזה לקחו

גת. מאחר שהיו לו כבר תשע בנות, ברוך השם, ייחל אביה-משפחה, חיים נעמן לבן זכר. מה לא עשה כדי לזכות בזה? נתן צד-קה בסתר, הירבה בתפילות, וכיוצא באלה. ואכן, לבסוף שמע אלוהים תחינתו, והעניק לו בן זכר. ובגלל שהאיר לו האל פניו, קרא חיים לבנו: מאיר. כאשר הגיעה השעה לערוך למאיר את טקס ברית-המילה, גילה חיים שהמוהל לא הופיע. פנה האב המודאג לשכנו, הרב שלום חי בוכריס, מוהל, שוחט, ורב לשעבר ב-טוניס, והפקיד את בנו בידי-

* השמות הוסו כדי למנוע זיהוי.

באשקלון הסוערת טוענים: „המנהל ביצע

מעשים מגונים בתלמידות! אבל הוא מכחיש:

„כאשר הגעתי למשרדו של המנהל ה-מפורסם, מצאתיו שם בפנישה עם קבוצת תלמידות, כשהם זנים בעניינים שוטפים ה-נוגעים לטיוטת הלימודים. גם כאן גר-אתה האווירה רגועה ונורמלית. לאחר שהתלמידות יצאו, שאלתי דוגרי מה יש לו יומר על המעשים המגונים. סיפר הוא: „המיקרה אירע לפני כשלושה חודשים, בשמונה וחצי בבוקר. דלת חדרי היתה פתו-

הנישא האחר והיחיד המרתק ב-זימים אלה את ליבם, מחשבותיהם ו-פיותיהם של תושבי — ובעיקר תושבות — אשקלון, הוא פרשת מנהל בית-הספר ה-תיכון, שביצע מעשים מגונים בתלמידותיו.

כך שהוא ביצע בהן מעשים מגונים, אין הולכי-הרכיל מסילים כלל ספק. השאלה ה-יחידה העומדת לדיון, בבתי-המקרה ובה-גיונות-המכולת, בגנים העירוניים ועל שפת-

„רק ליטפתי את כתפה!“

חה, כמו תמיד. היתה אצלי תלמידה בשם נ. בת 15. זוהי נערה בעייתית, מבית הרוס. במהלך השיחה ליטפתי את כתפה בתנועת-עיוונו. זו היתה הנגיעה היחידה ש-נגעתי בה. „אינני יודע מה קרה לה, ייתכן שנפח-דה או ניכנסה להיסטריה. אבל עובדה שהיא ממשיכה עכשיו כאן כאילו לא קרה כלום — ובאמת לא קרה כלום. היתה לנו גם ישיבת מורים ומחנכים בנושא. ביררנו את המיקרה, והאמנו שבזאת זה נסתים. „תראה, אני נשוי ואב לילדים. הדלתות תמיד פתוחות אצלי. כל אחד יכול לראות כל הזמן את הנעשה. אין לי כל עניין להס-תיר את העברה שליטפתי את כתפה. זוהי זכותה, ואף חובתה, של כל מחנך לעודד את התלמידו.“

***
„איאלץ להשעות“

מה יש למשרת אשקלון לומר ב-פרשה? מפקד תחנת משרת אשקלון, יצחק מלכה, מסר לכתב העולם הזה כי לפני

מוע גם הוא שהפרקליטות עוד לא מסרה את תשובתה. „אינני יכול להרחיק מעבודתו אדם רק על-סמך שמועות.“ הצהיר הוא בפני כתב העולם הזה. „ובוודאי שלא אדם שהש-קיע כליכך הרבה מאמץ ומרץ בבית-הספר, שאותו הוא עוד לייסד, ואשר בו הוא עובד שנים כה רבות. רק אם יעמידוהו למשפט, איאלץ, בהתאם לחוק, להשעות אותו מתפ-קידו עד גמר המשפט.“

***
הכל פוליטיקה
יצד קרה, אם כן, שתלונה בודדת של נערה הפכה למפולת-שמועות הגר-רפת עיר שלמה? יודעו-היו באשקלון טוע-נים שזה הכל חלק ממשחק פוליטי. בעיר-הנופש הדרומית שולטת כיום קואליציה של גח"ל והמפד"ל, כשהעבודה באופוזיציה. מי אחר שהמנהל שבו אמורים הדברים משתייך לחוגי המפד"ל, עשויה הקואליציה המקר-מית להיפגע קשות ממעשיה כזו. להיפגע, אולי, כה קשות — עד שבכחירות הקרובות לעירייה תזכה העבודה ברוב.